

by 67A » Wed Nov 30, 2011 5:08 pm

Сестра Грим (копирайт)

Приказка за Малките Хора

Посвещава се на Даскала с благодарности

Вратата на банята хлопна и Малките Хора веднага наскачаха. Те само се бяха престрували на уморени, за да не ги усети Мадмоазел.

- Маскара си си ти, и маскара ще си останеш, рядка кафява работа! – веднага се заяде кутията с пудра. Тя имаше отгоре две „С“-та, едното право, другото обратно, което според нея показваше сложния ѝ характер.

- Не съм маскара, а съм спирала, талк ти парфюмиран! Така и не го научи тази език, ами като един акън, каквото видиш, това пееш! – тросна се издължената черна форма.

- Да бе, да! Не я ли гледаш каква е оранжева, като на Вивиан Уестууд косата. Впрочем, знаете ли, тя плякнала на роклята на Кати Пери един комунистически лозунг, при това в черно, все едно че с мен е работила! – изкикоти се аркансилът.

- Ти откъде знаеш какво и пише на роклята, нали си правен в Париж! – захлопа с капачката си едно червило.

- Минал съм покрай Париж – правен съм в Шин, като почти всички от вас. Като си прочетете надписите и ще видите колко сте френски възпитаници.

Кутийките и тубичките се заоглеждаха. Надписите бяха миниатюрни, някои изобщо нямаха етикетчета, или се бяха изтрили. Мадмоазел беше купила повечето от тях в началото на кръстоносния си поход за Принц, която военна операция след няколко фалстарта беше на път да успее. Всеки един уважаващ себе си кръстоносец имаше нужда от бойни доспехи и Малките Хора бяха именно това. На масичката имаше от всичко по много, в цветове, които никога не биха хрумнали на Майката Природа, те бяха произведени от Злата Мащеха в тайни лаборатории с цел превръщането на Злите Сестри в човекообразни.

- Обаче вчера бях във страниците на един „Вог“ и там се обсъждаше именно новата мода „Ню“, - продължи замислен аркансилът.

- Ню или облечено, нас не ни засяга изобщо! Все едно за да стане нещо в сенките, ние трябва да сме там, простете за каламбура! – проскърцаха сенките за клепащи.

- Имам предвид другото „ню“. Принцът нещо се изказал, че натуралната красота не е за пренебрегване, ама кой ли чете, то е списание за картинки.

Кутията с пудра се разтrese в благороден гняв:

- Ти с твоята черна линия всички искаш да направиш черногледни! Аз съм си единствената тук абсолиман франсейз, пур лен, и със сертификат за произход на топчетата! Благородството го изисква!

- Глупости! Пълни глупости! Ако искаш да знаеш, на мен даже и името ми е френско! На всички езици съм фон дьо Тен! Нали чувате благородната ми представка „фон“, това е което сте си помислили, благородство във всяка пора! – подскочаше на място една широка в ханша стъклена бутилчица, опряна на шпатулка.

- Ще ме скъсаш от майтап! Ти за нищо вече не ставаш, с таз рядка консистенция, да беше потребил малко дренки! Едно време какъв фон дьо Тен имаше, наистина шпатула ти трябваше, не шпатула, мистрия ти трябваше, не като сега, с пръст се размазва и трябва да се фиксира, представете си, това да не е курса на долара в Централна Банка! – затрака едно тумбесто шишенце лак за нокти, което беше излизало в банката да залепи една бримка на чорапогашник. В неговия разказ това събитие, разбира се, звучеше къде къде по-различно, но това не беше важно за нашия разказ. Останалите шишенца лак за нокти веднага се включиха в олелията, за да подкрепят колегата си, все едно че бяха парламентарна група.

- Я тихо! – проблясна един елегантен флакон с лакоочистител. – То сакън вие сте станали много важни, откак спряха да ме правят с ацетон!

„Тон-тон-тон!“ зазвуча като ехо звънецът на входната врата. Чу се как в банята едни боси крака прошляпаха по пода и Мадмоазел се появи, завита в пухкава хавлия, не много голяма. Малките Хора вече мълчаха и се преструваха, че нищо не е било.

На прага беше застанал Принцът с две кутии в ръце.

- Бързо, преследват ме! – засмя се той и затвори с крак вратата след себе си. Последваха други действия, от които Мадмоазел се изчерви до корените на русата си мокра коса.

- Аз, ама аз още не съм готова! Сега ще се облека и ...

- Зависи за какво! Щото аз съм като пионерска организация! – намигна Принцът и и връчи квадратната кутия. – Това за веднага, в кръглата има пролетни банички, аз съм ги правил, добре де, помагал съм да кълцат зелето за тях. – Той се огледал – О, чудесно, това ти е кухнята, значи мога да ги оставя тук и да дойда да видя как ти стои моя подарък!

В квадратната кутия имаше бейбидол. Но нито Принцът, нито Мадмоазел го разгледаха особено в детайли, защото на тази възраст и при тяхното семейно положение, абе големи се, сещайте се.

Малко по-късно, след като бяха унищожили Принцовите пролетни банички, които се сториха на готвача вкусни както никога до сега, Мадмоазел и удовлетвореният и партньор се гмурнаха отново в леглото. Той потърка нослето и, разроши nelaкираната и и нежелирана коса и въздъхна блажено.

- Писна ми от боядисани, намазани, напудрени, дете не знаеш дали няма да се изтрият до кокъл в ревера на сакото ти! Искам Принцеса, която да е истинска! Снощи на бала си беше жив ужас! Още на коктейла се почна. Една ми намигна така, че и падна лявата изкуствена лента с

мигли. Представи си гледката, не, по-добре не си представяй, че няма да спиш нощеска! Тя моята дойка с по-малки игли чорапи ми плетеше като дете! Друга една кандидатка поклати глава - според нея закачливо! Шиньонът и с къдриците заедно се размести и дойде на челото! Медуза Горгона сигурно е изглеждала така със змиите, уф, при това беше черно-синя перуката, та и на цвят го докарваше! На динето срещу мен седеше една облечена в розови дантели, като на баба ми комбинезона, само че доста изрязан. Нали сега всички са побъркани на тема свежа храна, Главният Готвач сервира салатата прясно нарязана, а там египетският лук малко серт. Че като ѝ се насълзиха очите на красавицата, че като рукнаха едни черни сълзи! На Педролино му паднаха копчетата от смях, каза, че вече и той така ще се гримира, в бяло обаче, да бил по-изразителен, щото розово и така си носел всеки ден. Комедия дел арте, ти казвам, не царски двор! Следват танци. При валса горе-долу се траеше, ако не броиш падащите на пода дантелени жартиери, според мен някои имаха поне по четири, но аз не съм балама, правя се че не забелязвам и нищо не вдигам! На един роднина му се наложи орден да основава след едно такова неудачно кавалерство, случаят е известен от поколения. После обаче диригентът извади някак позабравен фокстрот точно тогава, когато беше почивката на нубийците с ветрилата - това беше краят! Потехоха едни фондъотенови реки, с едни цветове като в приказките – първо тъмно розово, после светло розово, после бронзово, после оранжево, после направо зелено, това било коректор, ме светна камердинерът, какъв коректор, според мен си беше скрепяващ разтвор, щото под него още един пласт като помръдна и той... Онова вече било основа. Аз честно не останах да видя върху какво е положена тази основа, предполагам, че направо върху черепа. Може да е срамно, но се спасих с бягство, добре че Юехан, нашият китайски готвач, беше наблизко, метна ми една престилка и калпак в движение, стегнах си косата по-ячко и минах за негов помощник докато онези фурии търчаха из двореца да ме търсят. Днес от благодарност му помогнах да остържем неизтриваемото червило от чашите, гадна работа, затова за малко да закъснея.

Принцът притисна Мадмоазел малко по-плътно и уморен от несвойствените тежки задачи като кълцане на зеле, свиване на пролетни ролца и миене на чаши заспа щастлив.

След като се убеди, че Принцът спи дълбоко, Мадмоазел тихичко се измъкна от леглото. За да не ровичка в тъмното, тя взе картонената кутия от бейбидола и колкото можеше по-безшумно занавира в нея Малките Хора. Част от тях се опитаха да се скрият в тъмното докато фината опаковъчна хартия шумолеше нежно, но Мадмоазел беше безпощадна. Дори самоубийствените плонжове върху неутралния килим не помогнаха. Когато и най-малката кутийчица беше уловена и въдворена, Мадмоазел с леки стъпки на фея отиде до вратата и остави комплекта отвън. Тя прекрасно познаваше квартала и беше сигурна, че след около половин минута кутията с лъскавия надпис ще е изчезнала. После пак неуловимо мека като пролетен вятър, тя се върна, сгуши се до Принца и заспа усмихната. На тоалетната масичка беше останала само една стара, квадратна, изтъркана пудриера с кристално огледалце, която беше принадлежала на бабата на Мадмоазел. Всъщност, тази пудриера беше послужила за основа на запознанството на младата дама с Принца. Тя му беше показала пудриерата с вензела на дядо му и беше заимствала една фраза от друг кралски сериал: „Баба ми е била любовница на дядо ви, защо да не опитаме и ние!“ Кръвта вода не става и се беше случило това, за което ви разказах тук. А какво се случи с Малките Хора, това вече е тема за друга приказка.